

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. V.**, zast. Mgr. Petrem Čížkem, advokátem, se sídlem v Liberci, Pražská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2005, č. j. 64 Az 85/2004 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupce stěžovatele, Mgr. Petra Čížka, advokáta, **se u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 4. 2004, č. j. OAM-1289/VL-07-17-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel žalobu v cizím jazyce (pravděpodobně ruském – pozn. Nejvyššího správního soudu), kterou na výzvu soudu doplnil překladem do českého jazyka. Žalobou napadal rozhodnutí v celém rozsahu a namítal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Uvedl, že žalobu doplní po seznámení s obsahem spisového materiálu. Požadoval, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Ze spisu přitom vyplývá, že stěžovatel žalobu nedoplnil.

V následném rozsudku pak dospěl Krajský soud v Ostravě, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatel v řízení o azylu neuváděl důvody upravené § 12 zákona o azylu, tj. netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; neuvedl žádné konkrétní okolnosti ani důkazy o výše vymezených důvodech udělení azylu. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které obdobně jako v žalobě obecně uváděl, že v řízení došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, k čemuž doplnil, že na Ukrajině je ohrožen na životě a vystaven nepředstavitelnému psychickému tlaku (z jakých důvodů nespecifikoval - pozn. Nejvyššího správního soudu), přičemž stát mu není schopen zajistit ochranu. Dovozuje proto, že splňuje podmínky vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu a stejně tak i v ustanovení § 14 zákona o azylu. Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Stejně tak požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o ustanovení právního zástupce a tlumočníka.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2005, č. j. 64 Az 85/2004 – 43, byl stěžovateli ustanoven právní zástupce - Mgr. Petr Čížek, advokát, se sídlem v Liberci, Pražská 4.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu, odkázal na správní spis a na judikaturu. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal důvody a navrhl zamítnutí kasační stížnosti, resp. odmítnutí z důvodu absence povinného zastoupení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké

a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadené rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud přezkoumával v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu za dne 22. 3. 2004 zejména uvedl, že Ukrajinu opustil z důvodu, že tam nemá z čeho žít, byl rok bez práce, a nemá ani kde žít. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky stěžovatel dne 31. 3. 2004 uvedl v podstatě obdobné skutečnosti, tedy toliko ekonomické problémy. Přijel s cílem zde pracovat, aby vydělal na opravu domku a měl z čeho žít. Z protokolu přitom vyplynulo, že v zemi původu žádné jiné než uváděné, tedy ekonomické, problémy neměl. Na otázku, zda se něčeho obává ve své vlasti, uvedl, že se ničeho neobává.

Z výše uvedeného tak vyplývá i pro Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovatel žádá o udělení azylu toliko z ekonomických důvodů, tedy důvodů, které nejsou vymezeny zákonem o azylu, a tedy důvodů, pro které azyl udělit nelze.

Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit uváděným námitkám stran nezjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud přitom neshledal porušení § 12 písm. b) zákona o azylu, ani § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. I z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42) plyne, že *Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.*

Ke jmenovitým námitkám stěžovatele, které stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, a to o tom, že na Ukrajině je ohrožen na životě a vystaven nepředstavitelnému psychickému tlaku, přičemž stát mu není schopen zajistit ochranu, a stejně tak i k údajnému naplnění podmínek § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud dále souhrnně uvádí, že takové skutečnosti stěžovatel v řízení o udělení azylu, resp. ani v řízení před Krajským soudem v Ostravě neuváděl, a Nejvyšší správní soud je nemohl brát při svém rozhodování v potaz ani s ohledem na znění § 104 odst. 4 s. ř. s., ve spojitosti i s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. K tomu ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49), uvádí: *Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží.*

Lze tedy shrnout, že i Nejvyšší správní soud se se skutkovým hodnocením a následnými závěry provedenými, jak žalovaným správním orgánem, tak i soudem ztotožňuje a plně na ně odkazuje, přičemž žádné z námitek stěžovatele nepřisvědčil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

K žádosti stěžovatele o ustanovení tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že za situace, kdy mu byl ustanoven právní zástupce, a současně za situace, kdy stěžovatel podal žalobu i kasační stížnost v českém jazyce a o kasační stížnosti bylo rozhodováno bez jednání, nebylo třeba tlumočníka ustanovovat.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, Mgr. Petr Čížek, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby [a 1000 Kč - § 11 odst. 1 b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky] a jednoho režijního paušálu (a 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu